

היה זה לפני 25 שנה...

בין ימי "אלנבי" - והיום

לפני מונח קובץ, שיצא לאור על-ידי קיבוץ עברון, בשם "דברי ימי יצחק" - להנצחת שמו של אחד הצעירי רים המופלאים ביותר שנפלו במלחמת השחרור. לא הכרתיו, אולם מתוך השורות שהקדישו לו הוריו, חבריו ומכריו אין ספק בידי, כי הנה בסער המלחמה לתקומת ישראל נגדע אלון צעיר שהבטיח גדולות, אחד מבחורי

ישראל שהיה מעורה במולדת. מכירה כשם שהכיר את נתיבי שמתו הרוסטת והמייתלת למשהו נסתר ובלתי מצוי - צעיר שעד מותו בגיל 24 כבר רשם לו ביוגרפיה מסועפת של פעלים וחיות, חלומות וחתימה בדרכי אגשמה. "עשר שנים רצופות - החל בשנתו ה-14 - היה יצחק נודד ומשוטט בארץ מדן ועד באר שבע, עובר ומהלך בה מחניתא ועד אפיקים בנגב, סוקר וחוקר את שני הגלילים ואת שלוש העמקים, לומד ומלמד את כל נקודות הישוב, את הקיבוצים וה"גרי עינים", את החי והצומח בהם" - כך כתבים עליו הוריו.

ואכן אפשר לראות ביצחק את התגלמותו של הנוער העברי החדש במולדת, דור חדש היודע להלך בזקופות קומה, רציני ומעמיק, מכיר ביעודו וגאה על פעולותיו.

קראתי כמה ראשי פרקים של חייו עיר להרצאות על הצמחים, על חייו הבידואים בנגב ועל יסודות המשיחיות - והנה עדות הם לתפיסת ענינים עמוקה, לחיבה שרשיה עמוקים במסר רת ישראל, לפולחן "היש" והמוצק בהישגי עמנו בארצו, ששום כח בעור לא שוב לא יוכל לעקור אותם מכאן. והמופלא בכל - התעניינותו של יצחק בכיסופי הגאולה בישראל במשך הדורות האחרונים, ברעיון המשיחיות ובחכמת הקבלה. הנה בכאן מגלה עתה את חזון המחשבה ולחלוחית הדמיון בצעיר שלא סיים את תעודת חייו. מי יכול להתנבא ולקבוע לאן היה הצעיר מגיע אלמלא נתרסק מטוסו בעוגיה אל תמיר! זהו אחד מן החששות בנות הטראגיים שאיש אינו יכול לעשותם לעולם. זה גורל כל היוצרים שתושיהיים נקפר באביב ימיהם.

אליבא דאמת אין למצוא כדוגמתה היום. או היה ענין וחפץ בספורט הכדורגל לא רק בקרב הנוער הלומד והעובד, אלא גם אצל רבים מתושבי העיר וסביבתה הקרובה והרחוקה.

או האמינו והגשימו את הסיסמה: נפש בריאה בגוף בריא... או (ואולי קצת מאוחר יותר) היה גם מר ז. שרף (כיום מוכר הממשלה), נתן רובו ככולו בעניני ספורט ורוח ספורטיבית עד שבמרוצת השנים היה למזכיר אגודת ספורט "הפועל" בתל אביב. אכן נשתנה משהו מאז ועד היום גם אצלנו...

או עובד - בימי התחרויות רופאים ועורכי דין, פועלים, סוחרים ותעשינים את מעונותיהם כדי להגיע בזמן ושלא לאחר, הלילה, להתחרויות ולהופעות ספורט שונות.

או נהרו אל המגרשים גם נשיתל אביב - צעירות ומבוגרות יותר כשהן משתפות עצמן בהתלהבות על כל שער שנכשב ונפסד, על כבוד הדגל, על "נצחון הבחורים שלנו".

קבוצת "אלנבי" היתה בימים ההם חלק בלתי נפרד מן ההוי החל אביבי; בני חוגים שונים, בני מעמדות שונים ואף בני דרגות השכלה שונות - אך כולם יחד היוו חברה ספורטאים מלוכד, ממושמע באחזה ובהנהגה הדדית.

והנה יושבים הם - כעבור 25 שנה - ישיבת נועם בדירת חברים ומעלים זכרונות בריקר, מראשוני "הרא" שונים וממארגני הכנס הזה, "יוסף האבא", ששימש בהתנדבות מופתית מעין אפטרופוס על הבחורציקים על המגרש ועל ארגון ההתחרויות וזכה לתואר "חיה"; "יוסף האבא של הקבו" צה", חיים גלובינסקי - העסקן הספורט טיבי שבא במגע הדוק עם ה"בחורים" אחר ששינו שם מ"אלנבי" ל"הפועל", מוסטה מראשוני הראשונים, מוסקה בעל הבית - ואחרים.

הכל מציניים בדאבון לב שהימים ההם חלפו עם הרוח ואינם עוד. כיום אין כמעט מה לראות ואת מי לראות על מגרשי ספורט הכדורגל כאן. וגרוע יותר: אין כיום אף מגרש ספורט אחד בתל אביב שיהיה ראוי לשמו. ואותי הם שואלים: התזכור עדיין כיצד כתבת עלינו בעתונים, כיצד התלהבת כשהיה מקום להתלהבות וקטרגת כשהיה צורך בקטרוג? עד אור הבוקר הוחלפו הוכחות, פרטו המיתרים, רפרפו המנגינות, רעמו הדי הריקודים העממיים כבימים ההם.

האמנם בגרנו 25 שנה? - שאל אחד ותשובת חבריו היתה: כאילו אתמול היה זה.

בחשכת ליל-סגריר של בתיים השקטה בקעה לפני ימים מספר לפתע רוח חיים וערנות בלתי רגילה. און של נעוריי-עברות ומויגת נפש בריאה בגוף בריא באה לידי ביטוי בהילולא וצהלת רעים.

מכיוונים שונים של הארץ זרמו אל תחומיה אנשים בריאים, רעניים ועליזים כדי לחוג כאן בצוותא וזכרונות העבר 25 שנה אחרונות.

הזוכר אתה, ידידי, עדיין את "אלנבי"? - שאל איש את רעהו.

"אלנבי" - "אלנבי" - התמוגגו מוסקה ויוסל, בריקר ודואמפה, מוסטה וקואשנה, חרשוני ובן-גד.

אין עוד כיום "אלנבי" אך נשארו חבריו, נשארו זכרונות-נועם, נשארה רעות.

קפיצת-זמן ודרך של 25 שנה - ואף על פי כן: אותם הנוערים הורו ססים אותה ההתלהבות.

ובעת שעדי האקרודיוסט ה"בול" גאריהצ'יובטרונ"י התמודד וחברו הצ'ימ באליסט ברוך-הכשרון פזרו בידיאמן מנעימות הארץ, העלו המסובים בחדרי ביתו המרווח של מוסקה וזכרונות-הדודה על אותה קבוצת הספורט-הכדורגל שלפני 25 שנה שעמדה אז במרכז ההתעניינות של ארץ ישראל בכלל ותל אביב בפרט. ואינו התלהבות עוררו התחרויות שלה מדי שבת בשבת בקרב אלפים רבים אחוזי "פאטריוטיות", ש-

לרחל ומשה יחזקאלי
שפע ברכות
להולדת הבן
מאחלים:
נתן צויגנהפס
שרה ומשה מערבי

העורבים ושבים מזכים אותה במבט המגלם בחורו, גם תהיה זה השתאות, משהו של שאט-נפש ובזו - שריון היחס ל"צלם" - לסמל של שרירי הזרים בביתנו, כאילו לא נזירה צעדה כאן, אלא באיכות האפיפיו, בכבודו ובצעמו. הילדים מפסיקים לרגע את השעשועו החביב עליהם ביותר - טבי לת מגפיהם החדשים במיה-השלוליות - ומסתכלים ביצורה המורר המהלך, אחר הם מונים תופעה זו בין יתר אלפיי

חברי התאחדות החקלאים הזעירים בכנס השנתי בת"א צילום: פשימוצקי

בית מוכן עשוי פקק שהובא לכאן מזיסבון, פורטוגל. הבית מחופן בפני אש. מחירו נאמד ב-300 ל"י. צילום: וויזנברג

